

Sygn. akt II CSK 196/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A.M.
przeciwko E.Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adwokat A.N. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia art. 405 k.c., art. 734 w związku z art. 750 k.c., art. 742 k.c., art. 481 k.c. i art. 455 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie argumentacji, którą przytoczyła pozwana w celu wykazania, że Sądy *meriti* naruszyły wymienione w podstawach skargi przepisy prawa materialnego z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy

o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Pozwana w swojej argumentacji odwołuje się bowiem do takich okoliczności, które nie zostały potwierdzone wynikami postępowania dowodowego. Tymczasem ani ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, ani prowadząca do nich ocena dowodów nie mogą być wprost skutecznie podważane w skardze kasacyjnej, przy rozpoznawaniu której Sąd Najwyższy byłby zresztą związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wbrew stanowisku skarżącej, Sąd Apelacyjny wyjaśnił, z jakich przyczyn uznaje za zasadne w okolicznościach sprawy rozliczenie stron nie na podstawie tego, w jakim stopniu wzrosła wartość nieruchomości pozwanej na skutek nakładów dokonanych na nią przez powódkę (71.000 zł), ale stosownie do wartości prac sfinansowanych przez powódkę na nieruchomości pozwanej (52.464,58 zł), co finalnie prowadziło do zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki niższej kwoty niż ta, która odpowiadałby wzrostowi wartości nieruchomości pozwanej na skutek przeprowadzonego remontu (s. 11 uzasadnienia).

Sąd wyjaśnił także (s. 10 uzasadnienia), z jakiego powodu rozliczył strony bazując na wydatkach czynionych przez powódkę na remont nieruchomości pozwanej stosownie do ich wartości z chwili dokonania. Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenie Sądu Okręgowego, że pozwana od 1998 r. nie prowadziła remontu budynku na swojej nieruchomości, a w ramach uzgodnień z synem i powódką zaakceptowała wyodrębnienie na tej nieruchomości dwóch lokali, z których jeden miał być przystosowany do potrzeb pozwanej, a drugi do potrzeb jej syna, powódki i wnuka, a przeprowadzenie koniecznych prac remontowych pozwalających na osiągnięcie tego rezultatu zorganizowała i sfinansowała powódka. Z ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia wynika, że pozwana zgodziła się na remont, nigdy go nie kwestionowała, a nawet wspierała powódkę w pewnych czynnościach. Budynek na jej nieruchomości nie był remontowany od 1998 r. i zyskał na użyteczności i wartości wskutek remontu sfinansowanego przez powódkę.

W podsumowaniu trzeba stwierdzić, że zarzuty pozwanej zgłoszone w stosunku do wydanego w sprawie orzeczenia mogłyby okazać się zasadne wyłącznie w odmiennym niż ustalony przez Sądy *meriti* stanie faktycznym sprawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego pozwaną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

as]

jw